

Hjertevarmt

En sjarmerende, varm og vellaget forestilling for barn i alle aldre.

Av Elisabeth Leinslie

Nationalteatret: *Pippi Langstrømpe*

Regi: Marit Moum Aune

Pippi: Henriette Steenstrup

Herr Nilsson (Jan Gunnar Røise) har fått æren av å åpne forestillingen, akkompagnert av levende musikk. Det viser seg å være hans jobb å dra opp/ned sceneteppet. Et humoristisk grep som faller i god smak hos de unge tilskuerne.

Herr Nilssons entré legger an kveldens spillestil – klassisk fysisk spill. Og er det noe barn forstår så er det fysisk humor. De elsker å se voksne gjøre rare og akrobatiske ting. De elsker å se voksne spille barn (alle rollene spilles av voksne). De elsker å se barn gjøre narr av voksne. Som når Pippi lurer de udugelige politimennene opp på taket av Ville Villekulla. Eller når hun sjokkerer Fru Prysselius fra barnevernet ved å spille død. Når dette kombineres med mye tekst og en dæsj voksenhumor, kan alle gå fornøyde og litt gladere hjem.

Den nye Pippi. Henriette Steenstrup gjør en fantastisk Pippi. Hun har både det rette smilet og den rette energien til å fylle rollen. Aune og Steenstrup har tolket Pippi mindre teatral og surrealistisk, og mer menneskelig enn det Lindgrens magiske univers legger opp til. Dette bryter med vår vante forestilling om Pippi som et eventyrlig overmenneske. Hun er ikke lenger en politisk-feministisk heltinne hvis hovedanliggende er å rokke ved etablerte hierarkier og konformitet. Perspektivet er (heldigvis) på langt nær borte, fremdeles forsvarer hun de svake og harselerer med makta (skole, oppdragelse, politi, voksne generelt). Fremdeles er hun deilig plagsom og uoppdragen, og full av omsorg for de svake. Men, hun strever i større grad etter å passe inn. Menneskeliggjørelsen reduserer den Lindgrenske kritikk mot samfunnet, og Pippi fremstår i større grad som et barn vi kjenner igjen.

Dette underlige pikebarnet normaliseres ytterligere ettersom det i forestillingen er lagt vekt på hennes savn etter foreldrene. Psykologiseringen av Pippi fører også til en vektlegging av farsrollen. Pappa blir nå mer pappa, og mindre sjørøver og negerkonge. Pippi drømmer om foreldrene, og hennes vemodige drøm spilles ut for publikum. Slik får vi tidlig et forhold til

foreldrene, spesielt faren. Drømmesekvensene fører til en påfallende stillhet blant barna i salen. Det er tydelig at dette er en Pippi barna kan identifisere seg med.

Eventyrramme. I beste situasjonskomedie-stil møter vi en rekke bikarakterer. Og noe av det imponerende ved denne forestillingen er at selv de minste rollene er veldig godt gjennomarbeidet og har sitt eget komiske uttrykk. Noe som viser seg både i en rekke gode spillprestasjoner og Nylanders flotte kostymer.

Bredals scenografi byr også på kvalitet til barna. I tillegg til å være godt laget skaper den dobbeltbetydninger ved at realisme blandes med surrealistiske overraskelser. Et godt eksempel er når gjestene til Tommy og Annikas kaffeslabberas kommer inn gjennom en enorm kjøleskapdør. Slik gir scenografien forestillingen den eventyrrammen rolletolkningen (av Pippi) bryter ned.

Ikke gå! Mot slutten, da Pippi skal forlate Villa Villekulla og dra til sjøs med pappa'n sin, konfronteres vi med barnas engasjement. Annika og Tommy sitter gråtende foran på scenen, og et barn i salen gråter med og roper: "Neeei! Ikke gå!". Pippi orker heller ikke tanken på at Annika og Tommy skal være så lei seg, og bestemmer seg for å bli. Pappa lar den lille jenta bestemme selv, og drar til sjøs alene med resten av sjørøverbanden. Det hele er så rørende og hjertevarmt. Samtidig er det helt skrudd på hodet. En fascinerende Lindgrensk flertydighet.

God fornøyelse!

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen 28. november 2005.